PROVLÄSNING

Det som håller

52 reflektioner om livet, människan och det som verkligen betyder något

Daniel Collin Holgersson

Den här provläsningen innehåller bokens förord samt kapitel 27.

Förord

Söndagsmorgnar har blivit viktiga för mig. Inte för att jag är särskilt morgonpigg. Tvärtom. Men under många år var söndagsmorgonen den enda stund i veckan som verkligen var min.

Huset sov fortfarande. Barnen också. Utanför fönstret var det ofta kolsvart. Jag brukade smyga upp, sätta på kaffe och slå mig ner i fåtöljen med bara en enda lampa tänd.

Det är märkligt hur tyst ett hus kan vara när alla andra sover. Och kanske var det just där allt började.

Inte med en bok. Inte ens med en tanke om att skriva. Utan med ett behov av att stanna upp.

Veckorna fylldes av möten, arbete, familjeliv och människor. Jag älskade mycket av det. Men mitt i allt märkte jag att tankarna lätt sprang snabbare än jag själv hann med.

Söndagsmorgonen blev min lilla oas. En plats där jag kunde fånga upp sådant som annars bara flög förbi. En händelse. Ett skratt. En fråga. Ett varför. En tro som vissa dagar kändes självklar och andra dagar betydligt mer komplicerad.

Många av texterna i den här boken föddes så. Ofta ur något väldigt litet. Något ett barn sa. Ett samtal i bilen. En människa jag mötte. Och plötsligt öppnade sig en större tanke.

I vardagen arbetar jag som affärschef och möter företag, ledare och organisationer. Men jag började min yrkesbana som pastor, och de två världarna har nog format mig mer än jag förstått. Sedan flera år har jag också samtal med människor som försöker lämna kriminalitet eller beroende

bakom sig. Det har lärt mig något viktigt.

Vi människor är ofta mycket mer lika än vi tror. Bakom olika titlar, livsresor och fasader återkommer samma frågor. Duger jag? Är jag älskad? Finns det hopp? Har mitt liv någon betydelse?

Kanske är det därför texterna spretar lite. De handlar om barn som säger kloka saker utan att förstå det själva. Om människor som burit ryggsäckar alldeles för länge. Om arbete, relationer, tro, mod och misslyckanden.

Men någonstans på vägen märkte jag att nästan alla kretsade kring samma fråga, fast i olika kläder.

Vad är det som håller?

När tempot är för högt. När relationer knakar. När någon man älskar inte längre finns kvar. När tron vissa dagar känns tunn.

Jag har inget färdigt svar. Men jag har sett glimtar. I ett barns oväntade fråga. I en kram jag aldrig glömmer. I människor som stannar kvar när det vore enklare att gå. I en nåd som höll fast vid mig även när jag själv inte orkade hålla fast.

Det är de glimtarna den här boken handlar om.

Kramen jag aldrig glömmer.

Hans hals, ansikte och armar var täckta av tatueringar. Berättelser inristade i huden. Ärr både synliga och osynliga.

Trots sin unga ålder bar han på mer än märken. Han bar på ett liv kantat av kriminalitet, förluster och en ständig närvaro av döden.

Samtalet hade pågått i tre kvart när han drog efter andan, som om han vägde sina ord innan han sa:

"Döden har lärt mig något… att inte ta något för givet."

Han blev tyst några långa sekunder. Jag såg hur blicken skiftade. Från då till nu. Från det som varit till det som är. Och som om

någon plötsligt tänt ett starkt ljus i ett mörkt rum lutade han sig fram, log oväntat, och sa orden som fortfarande ekar inom mig:

"Nu tänker jag, får jag en kram av någon, då njuter jag av den."

Det var mer än en kommentar. Det var en insikt. En sanning. En påminnelse om hur något så enkelt som en kram kan betyda allt för någon som vandrat genom mörkret.

En kram. Ett par sekunder av mänsklig värme kan tränga igenom lager av smärta, svek och ensamhet.

I en värld där många kämpar i det tysta. Där vi ofta är snabba att döma men långsamma att förstå. Kan en enda gest förändra mer än vi anar.

En kram säger: Du är sedd. Du är inte ensam. Du är värd att älskas.

Det är aldrig för sent att ge någon den känslan. Det är aldrig kört när vi sträcker ut en hand. En famn. En sekund av mänsklig närhet. För i just den stunden, i den kramen, kan något förändras. Kanske inte hela livet. Men kanske just den dagen. Och ibland räcker det.

När vårt samtal var slut kunde jag inte låta bli att ge honom en kram. En innerlig sådan. Och vi båda njöt av den.

Jag har fler att ge. Du har det också.

En kram kan vara en bro mellan två världar. En påminnelse om att ingen behöver bära allt ensam. Så håll inte tillbaka. Sträck ut dina armar!

Vissa människor har levt så länge i hårdhet att de nästan glömmer hur värme känns. Därför kan något så enkelt som en kram träffa rakt in i själen.

„Herren är nära dem som har ett förkrossat hjärta.”

— Psaltaren 34:19

Kanske är det därför Gud så ofta verkar komma nära människor genom andra människor. En hand på axeln. En röst som stannar kvar. En famn som inte släpper taget för tidigt.

Det som håller

52 reflektioner om livet, människan och det som verkligen betyder något

Boken finns att förbeställa på
www.danielcollinholgersson.se